

[Statsministeren.]

Over for hr. Svend Haugaard vil jeg gerne bekræfte, at hans opfattelse af det, der er besluttet vedrørende de såkaldte politiske kartoteker, er rigtig. Der kan herefter ikke finde registrering sted på grund af nogen form for legal politisk virksomhed, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at sige, at vi i regeringen deler hr. Svend Haugaards glæde over at være nået til denne fælles erkendelse.

Jeg vil herefter gå over til at svare partiernes ordførere, og jeg vil først gå ind på den generelle bedømmelse, som kom frem hos hovedparten af ordførerne.

Det gjaldt i udpræget grad den socialdemokratiske ordfører og ordføreren for SF, at de fandt anledning til, næsten som om det skulle være en nyhed, at ironisere over, at der åbenbart ikke var fælles opfattelse om alle spørgsmål inden for regeringen. For at der overhovedet ikke skal være nogen plads for tvivl om dette spørgsmål, vil jeg gerne sige, at det har man opfattet fuldstændig rigtigt. Der er ikke sammenfaldende opfattelse om alle politiske spørgsmål. Det er også rigtigt forstået, at regeringspartierne kan have fælles udgangspunkt på visse områder og forskelligt udgangspunkt på andre områder i bedømmelsen af de store reformer, vi står over for. Jeg gad vide, hvornår det har været anderledes i det danske folketing for partier, der skulle ende med at tage et fælles ansvar; jeg tror aldrig, det har været anderledes. Jeg tror heller ikke, man skulle ønske det anderledes. Det er nu engang selve fundamentet, selve forudsætningen for vort politiske system; ellers var der ingen mening i at have flere partier. Derfor vil jeg gerne sige rent generelt og principielt: man skal ikke fremover undres over, at der er modsætningsforhold eller uoverensstemmelser; det er noget, de tre regeringspartier ikke alene er klar over, men også ønsker skal bestå. Det, der er opgaven i ethvert politisk arbejde, hvor mere end ét parti skal have medansvar — og det vil jo være sådan i mange, mange år endnu i det danske folketing, eftersom intet parti har flertal alene, at flere partier skal arbejde sig frem til et fælles standpunkt — er, at man i situationen må gøre et hæderligt forsøg på dels at sætte sig ind i de andre partiers forudsætninger, dels at forstå, hvor langt man selv er i stand

til at gå i retning af et kompromis, når man samtidig skal fastholde sine egne principielle målsætninger. Det er en opgave, der ikke er lettere for regeringspartierne end for andre partier; det er en opgave, som er fælles, og som vi nok har fælles vanskeligheder med, men som jeg ikke tror, vi skal ønske anderledes.

Hr. Aksel Larsen ved jo, at jeg altid meget gerne tager mod gode råd, og han ved, at jeg også meget gerne vil have hjælp i den i sig selv vanskelige opgave at nå frem til den rette forståelse af både, hvad andre siger, og hvad situationen kræver. Jeg tager det derfor ikke hr. Aksel Larsen unødigt op, at han gentog en vis del af indholdet i rapporten fra det økonomiske råds formandskab; jeg synes også, det var en venlig gerning, når han ville gå så langt som til at låne mig sit eksemplar. Men jeg må sige, at efter at have hørt indlægget tror jeg ikke, hr. Aksel Larsen skal låne det ud, for han er ikke kommet igennem det, kan jeg forstå, han er kun nået halvvejs igennem. Det er udmærket at læse en sådan økonomisk rapport, men det er fortvivlende ufuldkomment kun at hæfte sig ved den ene halvdel. Sagen er nemlig, at ud over det, hr. Aksel Larsen nævnte fra rapporten om, at en vis finanspolitisk lettelse kunne være nødvendig, var der også den tilføjelse, som regeringen gør, og hvorved der i det store og hele bliver overensstemmelse mellem de synspunkter, de såkaldte vise mænd har anlagt, og det, regeringen giver udtryk for. Man siger nemlig, at dette forudsætter, at der vises mådehold i indkomstudviklingen.

Men det er vel en af de klassiske situationer i dansk politik, som vi altså også har oplevet under denne åbningsdebat. Den socialdemokratiske ordfører, hr. J. O. Krag, havde så lidt denne gang, som da han havde ansvaret for regeringens ledelse, mod til at sige, at der er denne sammenhæng, og hr. Aksel Larsen har enten aldrig villet eller kunnet forstå, at man ikke kan skille denne økonomiske sammenhæng ad. Tager man dette mådehold med, er der skabt det grundlag, som også regeringen har givet udtryk for, for en større bevægelsesfrihed i vor egen økonomiske politik.

Jeg vil også sige til hr. Aksel Larsen, at jeg i og for sig godt forstår, at han vil argumentere ved at sige, at der ikke skal føres